

Vänsterpress om presidentvalet i USA – augusti 2016

Primärvalen och partikonventen i USA är klara. Donald Trump är utsedd till republikanernas presidentkandidat och Hillary Clinton till demokraternas – den senare med Bernie Sanders stöd.

Valkampanjerna har börjat. Trump försätter att leverera grodor. Clinton försöker utnyttja hans klavertramp och plockar poäng på det. Men någon större entusiasm väcker inte någon av dem. Frågan som inställer sig är om någonsin tidigare två så impopulära, eller t o m bland många amerikaner avskydda amerikanska presidentkandidater stått mot varandra. Hur kommer detta att sluta?

En annan fråga som inställer sig är vad det ska bli av den enorma rörelse som Bernie Sanders-kampanjen väckte och som nu Sanders själv försöker styra om till stöd för Clinton, vilket många av hans tidigare supportere inte vill ställa upp på.

Om primärvalen: [Vänsterpress om de första primärvalen i USA 2016](#) (februari), [Vänsterpress om primärvalen i USA – mars 2016](#), [Vänsterpress om primärvalen i USA – slutet av mars 2016](#), [Vänsterpress om primärvalen i USA – början av april 2016](#), [Vänsterpress om primärvalen i USA – slutet av april 2016](#), [Vänsterpress om primärvalen i USA – maj 2016](#) och [Vänsterpress om primärvalen i USA – juni 2016](#)

Martin Fahlgren 12/8 2016

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Presidentvalet i USA: Det "mindre ondas" logik.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	3
<i>Presidentvalet i USA: Solidarity tar ställning för ett tredje parti.....</i>	<i>3</i>
<i>Krigshöken: Hillary Clintons våldsamma meritlista.....</i>	<i>4</i>
<i>Hur far och son Trump stal sina rikedomar.....</i>	<i>7</i>
Offensiv	11
<i>Sanders väljer Clinton istället för fortsatt politisk revolution</i>	<i>11</i>
<i>"En historisk chans att bilda ett nytt vänsterparti i USA" Ökat stöd för Jill Stein efter Demokraternas konvent.....</i>	<i>15</i>
Proletären.....	16
<i>"Det är nog nu!" – strejk på Trumpkasino i Atlantic City, USA</i>	<i>16</i>

Arbetarmakt

Presidentvalet i USA: Det ”mindre ondas” logik

Eduardo Montero

Arbetarmakt 3/8 2016

**Inget stöd åt den galna krigshetsaren Hillary Clinton!
Inget stöd åt rasisten och populisterna Donald Trump!**

Så är kandidaterna inför det nordamerikanska presidentvalet spikade. En blodtörstig massmördare och imperialistisk drottning står mot en otillräknelig rasist, kvinnohatare och högerpopulist. Arbetarsaken har ingen företrädare alls. Det här ställer arbetarklassen och vänstern inför ett dilemma. Vilket agerande i presidentvalet kommer ha progressiva konsekvenser och flytta fram arbetarklassens positioner?

Reformismen och den byråkratiserade arbetarrörelsen har sitt alternativ klart. De stödjer krigshunden och massmördaren Hillary Clinton, Wall Streets kandidat nr 1. Senast formulerades den ståndpunkten av chefen för *Aftonbladets* kultursida, Åsa Linderborg:

I november har amerikanerna att välja mellan en av västvärldens mest korrupta politiker och en som kan utvecklas till fascist. Som Sanders säger, är Trump en grotesk demagog och ett oberäkneligt hot som USA aldrig tidigare skådat. Clinton har visserligen inga lösningar på USA:s problem, men Trump har det ännu mindre. (...) Med detta på bordet måste man håglöst välja den genomkorrupta kandidaten. Inte för att hon är kvinna, utan för att den andre är galen.

Den underliggande principen hos socialdemokrater och vänsterpartister som stödjer Clinton är att välja det minst onda av två dåliga alternativ. Men principen om det minst onda, så kallad ”*lesser-evilism*”, är rakt igenom luddig och helt böjlig – det är därför den passar arbetarrörelsens högeropportunisterna som hand i handske. Linderborg m.fl. har aldrig presenterat några väl definierade kriterier för vad som ska räknas som ”ont”. Än mindre har de lyckats ringa in vilka komponenter som ska ingå i det som räknas som ”mindre ont”. Handlar det om vissa åsikter? Handlar det om vissa sociala krafter i samhället? Eller är det frågan om en viss typ av konkreta handlingar? Inga klargöranden görs. De exakta grundvalarna för att skilja det ”onda” från ”det mindre onda” är hemliga. Därmed är det möjligt för högeropportunisterna att tillämpa principen på ett på ytan godtyckligt sätt.

Oftast är det i praktiken så att principen dras fram när reformisterna vill stödja en politisk fraktion inom den härskande klassen mot en annan. När arbetarrörelsen ska agera bihang åt en viss del av borgerligheten ingår alltid att arbetarklassens egna intressen stoppas undan till förmån för de påstådda ”större” intressen som försvaras av borgerligheten. Inte sällan slutar det med att arbetarklassen avmobiliseras och att hela politiken förskjuts högerut. Då kommer förnyade och starkare attacker mot arbetarklassen trots att de reformistiska irrlidarna hävdar

att deras taktik med det ”mindre onda” skulle avvärja just det. Som vi skrev i vår analys av den demokratiska politikern Bernie Sanders och de socialister som stödde hans kampanj mot Hillary Clinton:

Vid varje amerikanskt presidentval säger Demokraternas stödtrupper till vänster samma sak. Oavsett om det handlar om en Clinton, Kerry, Obama, Sanders eller – igen – Clinton, och oavsett om den mardrömslikt reaktionäre republikanske motkandidaten heter Dole, Bush, McCain, Romney, Cruz eller Trump sägs att den amerikanska arbetarklassen nog behöver ett eget parti, en egen röst, men att man just i *det här* valet, just eftersom det är så viktigt nu, måste stödja Demokraterna. Så skjuts den för arbetarrörelsen livsnödvändiga uppgiften att bygga ett nytt parti och en ny rörelse ännu fyra år på framtiden.

Exemplet Tyskland

Socialdemokratins politik i Tyskland innan Hitlers maktövertagande är ett belysande exempel. När nazisterna började växa sig starka och det var uppenbart vilket hot de höll på att bli valde den tyska socialdemokratins ledare att lita blint på Weimarrepublikens konstitution och dess institutioner. Det innebar att överlåta åt polisen att bekämpa nazisterna och att försöka tillämpa de befintliga lagarna. Det innebar också, och här kommer den främsta parallellen till det amerikanska presidentvalet, att i presidentvalen våren 1932 stödjade den stockkonservative Hindenburg, med den uttalade motiveringen att han i alla fall var bättre än Hitler eftersom han var demokrat. De tyska socialdemokraterna tillämpade då principen om det ”mindre onda”.

Vad som sen hände är känt. Hindenburg och de konservativa tillämpade själva principen om det ”mindre onda”, fast riktat mot socialdemokraterna och vänstern. Ur borgerlighetens perspektiv visade det sig att nazisterna var det ”mindre onda”, då borgarna ställts inför det faktum att en militant vänsterutveckling skulle kunna bli motreaktionen på krisen och nazisternas frammarsch. Så Hindenburg följde Weimarrepublikens regelverk till punkt och pricka. I enlighet med paragraf 48 upplöste han demokratin och gjorde Hitler till diktator, efter att först ha understött von Papen (en borgerligt ”demokratisk” ledare) som förberett marken för Hitler med repressiva lagar och attacker mot vänstern. Så mycket för Hindenburg som det ”mindre onda” än Hitler.¹

Det ”mindre onda” är ett högst relativt koncept. Även bredvid en rent kriminell massmördare och krigsfanatiker som Clinton lyckas det amerikanska samhället spy fram något värre i form av Trump. Men han är inte värst. Även Trump är det ”mindre onda” i jämförelse med något ännu mer reaktionärt, t.ex. de mer öppna fascistiska rörelser som finns i USA. Logiken i stödet till Clinton är faktiskt att Trump kan bli nästa person att stödja som det ”mindre onda”, om den amerikanska kapitalismens kris fördjupas och den militanta höger till höger om Trump växer i styrka.

Vi får heller inte förbise kraften hos det objektiva klassintresset mellan olika fraktioner inom borgerligheten. Trump och Clinton företräder lite olika delar av den härskande klassen, har olika uppfattningar om hur den amerikanska imperialismen bäst ska förvaltas, och så vidare. Men i slutändan, när det verkligen gäller, står de på samma sida av barrikaderna – mot arbetarklassen, mot de socialt förtryckta och mot massorna i den halvkoloniala världen. Under de avgörande striderna kommer Trump-typerna och Clinton-typerna att stå sida vid sida för att säkra kapitalets makt. Därför ska inte arbetarrörelsen ge sig in i det lägret och försöka stärka den ena fraktionen mot den andra. Historiska exempel som Tyskland innan Hitlerepoken visar tyvärr att socialdemokratins ledare (och dit räknar vi minisossepartiet Vänsterpartiet) är beredda att följa den djävulska logiken i principen om det minst onda ända till det bittra slutet. Det innebär att successivt förflytta sig högerut i jakten på att få alliera sig med den minst dåliga kraften hos klassfienden, tills arbetarrörelsen gjort sig själv irrelevant och allt bara handlar om vilken sorts reaktionär politik som ska råda. Alternativet borde vara uppenbart. Mobilisera arbetarklassen och andra förtryckta skikt bakom sina egna organisationer och sin

egen politik för att utmana de som vill göra de rika rikare och de fattiga fattigare och som använder krig och repression för att uppnå det.

I det amerikanska presidentvalet är varken stöd till Clinton eller Trump rätt linje för arbetarorganisationerna. Kravet måste vara att Sanders bryter med Demokraterna helt och hållet för att lansera sig själv som en oberoende arbetar- och vänsterkandidat i presidentvalet. Ur den kampanjen måste konkreta steg tas för att börja bygga ett självständigt arbetarklassparti i USA. I förhållande till en kampanj från Sanders, och ett eventuellt arbetarparti, måste kommunister kämpa för att revolutionära och socialistiska idéer vägleder rörelsen.

Internationalen

Presidentvalet i USA: Solidarity tar ställning för ett tredje parti

Johannes Jensen

Internationalen 29/7 2016

- Ser oerhörd vikt i rörelsen bakom Sanders
- Måste bryta helt med Demokraterna
- Sanders hade aldrig fått lov att vinna

Jill2016.com

Bernie Sanders beslut att stödja Hillary Clinton, när förlusten i primärvalet var ett faktum, har splittrat Sandersrörelsen. Förra veckan intervjuade Emma Lundström en aktivist som valt att följa Sanders och ställa sig bakom Clinton, inte för att hon är bra, utan för att avvärja hotet från Trump. Men det finns också de som resonerar annorlunda. Socialistiska Partiets syskonorganisation *Solidarity* menar i ett uttalande (19/7) att det nu är dags att bryta helt med Demokraterna:

– Sanderskampanjen bar hela tiden på en motsättning. Att kandidera för Demokraterna inom ramarna för ett riggat tvåpartisystem gav denna uttalat ”demokratiska socialist” tillgång till både valurnorna och en plats i de stora debatterna. Samtidigt innebar det, precis som Sanders deklarerade redan i början, att han skulle stödja den kandidat som vann – och det rådde aldrig några tvivel om vem det skulle komma att bli. Även om vi förstår besvikelsen som många av hans anhängare känner så var inte ”Hillarys vinst” något överraskande resultat och det ställer också frågan, vad kommer härnäst?

Detta betyder inte att Solidarity avfärdade Sandersrörelsens potential. Tvärtom ”välkomnade Solidarity den energi och det hopp för förändring som Sanderskampanjen inspirerade.” Organisationens medlemmar var aktiva i kampanjen i sina hemstäder och på arbetsplatserna har de engagerat sig i Labor for Bernie-projektet som spelat en oerhört viktig roll för att driva en

politisk aktivism som inkluderar fackets medlemmar och inte bara ledningen, såsom brukar vara fallet.

– Nu är det emellertid ett faktum att den inspiration primärkampanjen väckte har fått ge vika för ett smutsigt race mellan Hillary Clintons cyniska marknadscentrism och Donald Trumps anskrämliga, rasistiska ekonomiska nationalism, fortsätter Solidarity. De pekar på att det förvisso är oerhört viktigt att hålla den ”politiska revolutionen” vid liv och att kämpa vidare för 15 dollar minimilön, solidariteten med nyanlända, kampen mot islamofobin och för att slå vakt om HBTQ-rättigheter. Det är emellertid inte en kamp som kan föras inom Demokratiska partiet:

– Trots stora ansträngningar från Sanders anhängare så inkluderar Demokraternas plattform i stort sett ingenting av detta. Kommittén som tagit fram utkastet har motsatt sig kraven på att blockera Trans Pacific Partnership (som en majoritet av befolkningen hatar), att stoppa fracking och stödet till det palestinska folkets kamp under israelisk ockupation. Det fanns inget annat att förvänta av ett parti byggt på storkapital och imperialism.

Solidarity menar vidare att den demokratiska plattformen som av många har lyfts fram som den mest progressiva i partiets historia egentligen bara utlovar ett konkret förslag med ökandet av minimilönen, om än i små steg, och att alla andra progressiva inslag består av vaga löften som kommer vara lätta att bryta i praktiken.

Så vad är alternativet? Solidarity menar att det är dags att inse att storheten i den rörelse som lyft fram Sanders aldrig låg i möjligheten att vinna valet inom det Demokratiska partiet och att det nu är dags att bryta med själva tvåpartisystemet:

– Om du tror på möjlighet att göra ett bättre val så måste en rörelse för en politisk revolution också ha ett parlamentariskt uttryck. Och i denna valkampanj så är Green Party´s kampanj för Jill Stein det bästa uttrycket på nationell nivå för alla de saker som vi har kämpat för. Solidarity stödjer den kampanjen som en väg att fortsätta den politiska revolutionen 2016.

Solidarity uppmanar alla som stött Bernie Sanders att se bortom presidentvalet i november och inse att det inte räcker med en annan kandidat utan att det också behövs ett annat parti. ”Hillary Clinton 'kapade' trots allt aldrig rörelsen. Hon står för exakt de saker det demokratiska partiet verkligen är: banden till Wall Street, militarism och allt annat. Det hade aldrig kunnat ske att Bernie Sanders tillåts bli presidentkandidat.”

Krigshöken: Hillary Clintons våldsamma meritlista

Micah Zenko

Internationalen 6/8 2016

Demokraternas presidentkandidat har en lång meritlista, från Haiti till Syrien, som tyder på att hon redan från första dagen ser fram mot att bli en krigspresident. Följande artikel av Micah Zenko går igenom hur Hillary Clinton har ställt sig politiskt till amerikanska krigsaktioner under sin tid som USA:s första dam (1993-2001), senator (2001-2009) samt utrikesminister (2009-2013).

Oavsett vem som vinner det amerikanska presidentvalet den 8 november, så kommer det att vara en krigspresident redan från dag ett, med makt och autonomi att genomföra destabiliserande styrkedemonstrationer, drönanangrepp, specialoperationer och alltmer djupgående militära interventioner. Idag utplaceras stridande trupper rutinmässigt av den verkställande maktens talespersoner, när ”allierade” som Saudiarabien beslutar att inleda icke tidsbestämda flygangrepp på ställen som Jemen så tillkännages det via pressuttalanden, och kongressförhören handlar till stor del om att lagstiftarna vädjar till befälhavarna om mer trupper och lösligare regler för att ingripa.

Och en hel del av detta passar troligen Hillary Clinton alldeles utmärkt.

Till skillnad från Donald Trump, som har ytterst ombytliga ståndpunkter och påstått ”hemliga” planer för att beseгра Islamiska staten, har Clinton en omfattande meritlista utifrån vilken man kan bedöma hennes troliga ståndpunkter. Med alla rimliga mått mätt kvalificerar Clinton sig som hög, om än en nyanserad sådan. Även om hon har gått mot att använda våld när hon ansett det vara en dålig idé, så har hon konsekvent gett sitt stöd till att inleda nya krig och utvidga andra.

Fundera över dessa sju viktiga situationer där hon var tvungen att ta ställning till användandet av amerikanska militära stridskrafter:

Haiti: 1994 var Clinton mot att ingripa på Haiti för att återinsätta Jean-Bertrand Aristides regering. Som historikern Taylor Branch berättade i sin dagbok med intervjuer med Bill Clinton: ”Jag frågade honom vad Hillary tyckte. Han sa att hon tyckte att den planlösa brådskan att invadera var tokig. Hon reagerade på påtryckningarna, bristen på alternativ och hans känsla av att vara fångad i en fälla, och sa att han fick dålig hjälp av sin utrikespolitiska stab.” Det var en skarpsinnig bedömning av USA:s dåvarande första dam, eftersom de alternativ som utarbetades av USA:s Södra kommando och högsta befäl var illa uttänkta och ofta omöjliga att genomföra. Lyckligtvis undvek man en invasion med 25 000 amerikanska soldater, sedan Jimmy Carter i sista minuten hade förhandlat fram ett avtal med Raoul Cédras som säkerställde att denne skulle lämna makten.

Irak: Som senator för New York röstade Clinton för att använda militära trupper i Irak. I sitt åtföljande uttalande hävdade hon att det skulle garantera att president George W Bush skulle ”befinna sig i starkast möjliga ställning för att leda vårt land i FN eller i krig” och visa Saddam Hussein att landet var enat. Efter att till en början ha försvarat sin röst, ändrade hon sig senare, och förkunnade omväxlande att hon ”trodde att det var en röst för att skicka in inspektörerna igen”, att den ”grundade sig på de fakta och garantier jag hade vid den tidpunkten”, och slutligen att ”det var ett misstag att lita på Bush”. Clinton rättfärdigade också rösten 2002 som helt enkelt en röst för oavvisligt samtycke, och förkunnade i en presidentdebatt i januari 2008 att ”jag tror på tvångsdiplomati”. Oavsett vilka skäl eller ursäkter som låg bakom hennes röst, så var Irakkriget en utrikespolitisk och geopolitisk katastrof.

Pakistan: 2007 och 2008 var Clinton helt oense med dåvarande senatören Barack Obama angående att slå mot al Qaida-mål i Pakistan. Obama kallade sådana angrepp för ”helt enkelt sunt förnuft” om det fanns ”användbara underrättelseuppgifter”. Clinton refererade till missilangreppen i Afghanistan 1998 som inte lyckades döda Usama bin Ladin, och varnade för att ”vi måste vara mycket medvetna om alla konsekvenser”, i synnerhet allt som skulle komma att destabilisera Pakistans kärnvapenarsenal. Obama skulle komma att godkänna 407 dröningar i Pakistan som dödade 3089 människor. Nästan 300 av dessa ägde rum medan Clinton var utrikesminister, och under denna period gick amerikanska diplomater mot bara en eller två av dessa angrepp. Oavsett vilka tvivel Clinton en gång hade om att angripa soldater i Pakistan, så försvann dessa när hon skulle godkänna dem som utrikesminister.

Afghanistan: 2009 stödde Clinton tre fjärdedelar av satsningen i Afghanistan. När befälhavaren för de amerikanska trupperna i Afghanistan, general Stanley McChrystal, på sommaren 2009 begärde ytterligare fyra brigader, godkände Clinton tre av dem (motsvarande ungefär 30 000 soldater). Enligt uppgift ”var Clinton vanligtvis för att skicka fler [trupper] än vad [försvarsminister Robert] Gates var.” Till slut skickade Obama 33 000 extra trupper. Det är svårt att se någon varaktig politisk eller säkerhetsmässig vinst i Afghanistan av satsningen. Mer än tre fjärdedelar av de amerikanska truppoförlusterna (dödade eller sårade) i landet efter 11:e september kom dessutom sedan satsningen inlett.

Libyen: 2011 var Clinton en stark förespråkare för en regimförändring i Libyen (precis som Trump). Idag har man glömt bort att hon främst rättfärdigade USA:s militära roll i Libyen som en återbetalning till de allierade för Afghanistan. Som hon sa i slutet av mars 2011: ”För 10 år sedan bad vi våra allierade, våra NATO-allierade, att gå in i Afghanistan tillsammans

med oss. De har varit där och många av dem har varit där trots att de inte hade angripits ... När det handlar om Libyen började vi höra av Storbritannien, Frankrike, Italien och andra av våra NATO-allierade. Det var i deras avgörande nationella intresse.” Akademisk forskning visar att stormakter har handlingsfrihet att undvika att dras in i krig som berör deras allierade, men interventionen för att förändra regimen i Libyen var tyvärr en intervention som Obama-administrationen valde att stöda helt och fullt, trots att de vid den tidpunkten vilseledde det amerikanska folket att det inte var målet. Obama kallade helt riktigt avsaknaden av planer för scenariot efter kriget för sitt ”värsta misstag”, och beskrev helt rätt Libyen som en ”röra”.

Usama bin Ladin: 2011 godkände hon amerikanska flottans specialförband Navy SEALs räd in i Abbottabad i Pakistan som dödade Usama bin Ladin, trots att hon insåg att det sannolikt skulle fördärva de diplomatiska relationerna till Pakistan under en kortare period.

Enligt vicepresident Joe Biden – som var mot räden – var alla andra befattningshavare (inklusive Clinton) ”51-49” för att stöda den. Innan nyheten kom ut ringde Obama till Bill Clinton (som när han var president hade skrivit under tre hemliga domar som godkände att bin Ladin skulle dödas) för att han skulle få reda på att al Qaida-ledaren äntligen var död. ”Jag antar att Hillary redan har berättat det för dig”, sa Obama till en ovetande Clinton. Som Hillary Clinton senare skrev i sina memoarer: ”De sa till mig att jag inte skulle berätta för någon, så jag berättade inte för någon. Bill skämtade senare med mig: ’Ingen kommer någonsin att betvivla att du kan hålla en hemlighet!’”

Syrien: 2012 uppges det att hon – tillsammans med CIA:s chef David Petraeus – väckte förslag till Vita huset om ett hemligt program (tydligen mer omfattande än det som senare antogs) för att ge vapen till godkända syriska rebellgrupper som kämpade mot Bashar al-Assads regering. Obama gick mot förslaget med motivet att det inte fanns några garantier om var vapnen till slut skulle hamna, och att CIA:s analytiker bestämde att de inte skulle påskynda Assads avlägsnande från makten ”materiellt”. Det är svårt att bedöma hur effektivt det CIA-ledda utbildningsprogrammet har varit jämfört med mer omfattande ansträngningar ledda av försvarsdepartementet, men det finns ingen samlad gruppering av USA-stödda rebeller som har hotat Assad-regeringens existens, en regering som nu stöds av urskillningslösa ryska flygangrepp.

Utöver specifika interventioner stödde Clinton som utrikesminister också styrkedemonstrationer. New York Times’ reporter Mark Landler beskriver en debatt i Vita huset i juli 2010 om att omdirigera hangarfartyget George Washington från dess normala rutt till Gula havet. Chefen för USA:s Stilla havs-kommando, amiral Robert Willard, ordföranden i de fyra stabschefernas råd (Joint Chiefs), amiral Mike Mullen, och försvarsminister Gates var samtliga överens om denna aggressiva manöver. ”Clinton instämde starkt. ’Vi måste bryta igenom i mitten!’ hade hon sagt till sina medhjälpare några dagar tidigare”, skriver Landler. Men Obama vägrade, och förklarade, ”jag ger inga nya order i sista minuten med hangarfartyg.” Det tål att påpeka att beslutet om hur aggressivt USA ska navigera i de vatten som Kina gör anspråk på kommer att bli betydelsefullt för nästa president.

Slutligen har Clinton mött militären ovanligt mycket på flera civila poster, något som kan göra henne mycket bättre förberedd att fungera som överbefälhavare än vad hennes make var 1993, då han fick en välkänt besvärlig start att leda militären. Som första dam stötte Clinton ofta på debatter om militära interventioner bland högre ämbetsmän, inklusive om Haiti, Bosnien och Afghanistan, och satt senare under sex år i senatens försvarsutskott och arbetade fyra år som utrikesminister. Hon utvecklade också nära relationer till pensionerade officerare som general Jack Keane, som sällan har hittat ett land som inte kan förbättras av amerikanska marktrupper och flygattacker.

Som Bob Woodward skrev om ett möte 2009 mellan de två för att diskutera utvidgningen i Afghanistan: ”Clinton hälsade på Keane med en björnkram, och förvånade [USA:s sändebud

till Afghanistan och Pakistan Richard] Holbrooke, eftersom Hillary – och det bör han veta – sällan ger någon björnkramar.”

Jag har talat om Clinton med en handfull officerare som har varit stationerade i Islamabad och Kabul, och rutinmässigt haft videokonferenser med henne som utrikesminister. Samtliga beskrev henne som den överlägset bäst förberedda deltagaren med högre befattning under mötena, och hon hade läst alla PM eller all information som hade skickats som förberedelse-material. De sa att Clinton har ingående kunskaper om militära doktriner, Pentagon-förkortningar och militära planeringsprinciper, och att hon inte var rädd för att pressa högre befälhavare att klargöra ”handlingsplanerna” och det tänkta ”slutresultatet” för varje militär intervention.

Om Hillary Clinton vinner presidentvalet så kommer USA, som redan har befunnit sig i krig under 15 år, att ledas av en president som är djupt medveten om och känner sig väl till mods med militären. Det är givetvis omöjligt att veta vilka nationella säkerhetskriser hon kommer att ställas inför. Men de som röstar på henne bör känna till att hon kommer att möta sådana kriser med en lång meritlista av att i allmänhet stöda ett inledande av amerikanska militära interventioner och att utvidga dem.

Ursprungligen publicerad i *Foreign Policy*, 27 juli 2016.

Översättning från engelska: **Göran Källqvist**

Hur far och son Trump stal sina rikedomar

Samuel Stein

Internationalen 12/6 2016

De flesta amerikaner känner republikanernas presidentkandidat Donald Trump som TV-stjärna och kändis. Men i sin hemstat New York har han ett annorlunda rykte: han är en klant med fastigheter. Trump ärvde sina företag – som består av förgyllda och inglasade andelslägenheter, klubbar, spelklubbar, kontorsbyggnader, hotell och golfbanor över hela New York City och utanför staden – från sin far, Fred Trump. Liksom familjerna Durst, Rudin, Zeckendorf och LeFrak, ledde den gamle Trump ett fastighetsimperium.

Även om dessa familjer fortfarande har en hel del makt över New York Citys utvecklingspolitik, så börjar de bli omsprungna av nya bolagsjättar inom fastighetsbranschen – som Extell, Vornado, Related, BlackRock och andra – som använder internationellt investeringskapital för att bygga ny vräkig bebyggelse och köpa upp gamla billiga anläggningar. Donald Trump knyter samman dessa två sätt, och kombinerar familjeföretaget med kitschiga bolag.

Ur ett kapitalistiskt perspektiv är Trump en hårt arbetande – om än motbjudande – affärsman: han ärvde pengar från sin far och fick dem att växa. Men ur socialistisk synvinkel fick han sin förmögenhet på ett helt annat sätt – nämligen genom stöld.

Ruth Wilson Gilmore hävdar att USA:s rikaste familjer äger ”förmögenheter som stulits två gånger – (a) profiter, som skyddas från (b) skatt.” Men i själva verket har Trumps förmögenhet stulits tre gånger: genom lönestöld från de arbetare som bygger och underhåller hans projekt; genom skattestöld från staten som tillåter honom att göra det; och genom markstöld från de allmänna platser han inhägnar. Samtidigt som Trump lovprisar den privata företagssamhetens fördelar blir han väldigt rik på offentliga tillgångar.

Hans beteende är ingalunda unikt: alla kapitalister gör vinster på att utnyttja arbetare, praktiskt taget alla företag försöker på ett eller annat sätt undvika skatter, och i ett nybyggarland är all mark stulen. Men Trump förkroppsligar den mest överdrivna varianten av ett ruttet system.

Stulna löner

Donald Trumps fastighetsföretag grundar sig på profiter från tusentals arbetares arbete inom byggnadsindustri, underhåll och service. Varendra lönecheck till varje arbetare utgör en liten stöld, avdrag av en del av arbetarnas ersättning till chefernas profit. Men Trump har byggt vidare på denna dagliga plundring och har utökat sin förmögenhet med hjälp av direkt lönestöld.

1980 hade han skaffat tomt och tillstånd för att påbörja sitt största byggprojekt, Trump Tower på centrala Manhattan. Först måste hans företag riva det asbetsfyllda varuhus som stod på tomten. Trumps entreprenör anställde 200 papperslösa polska arbetare för att utföra jobbet för mindre än 5 dollar i timmen. De arbetade 12 timmar om dagen, sju dagar i veckan utan övertidsersättning. Många av dem fick inte ens hela sin ynkliga lön, och en del fick inte betalt alls. De stämde entreprenören och Trump. Trump slingrade sig och nekade, tills han slutligen gjorde upp 16 år senare.

Trump genomförde ett liknande trick med Trump SoHo, ett bostadskomplex bestående av en blandning av andelslägenheter och hotell som blev färdigt 2010. Projektet hemsöktes av dispyter, inklusive ett tragiskt dödsfall – den unge ukrainske immigranten Jutij Vantjitskij, som föll från en dåligt konstruerad byggnadsställning under arbetet att jämna ut betong på 42:a våningen.

När projektet väl var igång började Trumps företag stjäla löner från de servicearbetare som skötte om hotellet. När kunder bokade evenemang med mat debiterades de en serviceavgift på 22 procent, men inga av de pengarna gick till den underbetalda personalen som i mars inledde en grupprättegång och begärde retroaktiv lön.

Trump har inte bara begått dessa rån mot byggnads- och servicearbetare, utan också mot yrkesutbildade kunder. Han anställde Andrew Tesoro, en arkitekt från New York, för att rita Trump National Golf Club i New York-förorten Westchester. Trots att Trump var nöjd med Tesoros arbete betalade han ändå arkitekten tusentals dollar mindre än normen. Tesoro berättar nu sin historia i videoinspelningar för Clintons kampanj (som själv har drabbats av anklagelser om obetalda kontakt och intern utsugning).

Om vi inte bara tittar på Trumps anställda utan också innefattar hans kunder, så har de profiterat han har gjort med hjälp av stöder ökat exponentiellt. Från de hyresgäster han försökte vräka till de arbetare han lurade att skriva in sig på "Trump University", har den republikanske presidentkandidaten gjort sig en förmögenhet genom att lägga beslag på andra människors löner, besparingar och tid.

Stulna skatter

Under hela sin karriär har Donald Trump skickligt undvikit skatter och plockat åt sig bidrag. På detta sätt har han inte bara snuvat allmänheten på pengar utan också tömt budgetar för sociala välfärdsprogram. Denna praktik började med de pengar han fick i arv efter sin far. Fred Trump utmärkte sig med att få offentliga bidrag och skattelindringar som gjorde att han lyckades samla ihop en ganska avsevärd förmögenhet. Även om hans son hävdar att hans affärer påbörjades med ett lån på 1 miljon dollar från sin far, så stämmer det inte helt med fakta. Fred Trump hade inrättat skattebefriade stiftelser på miljontals dollar för vart och ett av sina barn och barnbarn, och enligt Washington Post tjänade Donald 19 000 dollar 1977, 47 200 1978, 70 000 1979, 90 000 1980 och 214 605 1981. Trump fick också omkring 12 000 dollar årligen från en stiftelse som hans far inrättade 1949, och nästan 2 000 årligen från en annan stiftelse som inrättades samma år av hans farmor. Han fick också en gåva på 6 000 dollar i december varje år från sina föräldrar.

Trump's far gav inte honom något lån, han stod till tjänst med en säker inkomstkälla som ökade varje år. Och när Fred Trump dog fick Donald uppskattningsvis 40 miljoner dollar från hans kvarlåtenskap på 250 miljoner dollar.

Donald Trumps första stora chans kom 1980 med möjligheten att köpa och renovera Commodore Hotel. Under arbetet att förvandla det till Grand Hyatt Hotel rev han ner byggnadens historiska skulpturer, svepte in fasaden i glas och demolerade i tysthet det han förmodades bevara. Tack vare sin faders bakgrund av att ge stora donationer till stadens befattningshavare fick Trump en 40-årig skattebefrielse från stadens utvecklingsföretag – dubbelt så mycket som normen och den första i sitt slag. Än idag slipper han betala delstatlig skatt för lyxhotellet.

När han började bygga Trump Tower ansökte han om skattebefrielse på 20 miljoner dollar hos New York Citys avdelning för byggnadsvård och -utveckling (HPD). Anthony Gliedman, som var ledamot i borgmästare Kochs HPD, avslög ansökan.

Men Trump överklagade och vann och staden beordrades att bevilja skatteminskningen i sin helhet. Tre år senare började Gliedman jobba för Trump som rådgivare om framtida förhandlingar med regeringen. 2004 beviljade New York Citys utvecklingsråd Trump ytterligare tolv års skattereduktion på den kommersiella delen av Trump Tower – 164 miljoner dollar i skattebefrielse på en egendom värd 237 miljoner.

När Trumps affärsverksamhet växte började han samla sina företag på en enda adress. De påhittade bolag som äger Wall Street nr 40, Trump Carousel Central Park, och nästan 400 andra Trumpföretag är inte registrerade på hans högkvarter i New York utan på en sömning kontorsbyggnad i USA:s kustnära skatteparadis Delaware. (Hillary Clinton använder precis samma byggnad för att registrera sina företag.)

Ovanpå skattebefrielseerna har Trump lurat till sig ett antal av stadens och delstatens bidrag. Hans golfbana i Bronx – som ligger mitt i en allmän park i New York fattigaste stadsdel – är bara det senaste exemplet. Staden betalade 230 miljoner dollar för att rensa upp området och bygga golfbanan. Trump ansvarade bara för att bygga klubbhuset och sköta parken. Men offentliga bidrag gör att Trump inte behöver betala hyra under de fyra första åren av sitt 20-åriga arrende. Från år fem kommer han att betala 7 procent av hyran och från år tio 10 procent. Under tiden betalar New York Citys invånare hans vatten- och avloppsräkningar till en kostnad av i grova drag 1 miljon dollar per år. Ingen av de intilliggande bostadsområdena med billiga lägenheter får ett tillnärmelsevis lika generöst understöd.

Trump lyckas också undvika att betala skatt för sin bostad. Hans lägenhet på Manhattan får en nedskrivning av skatten på i storleksordningen 20 493 dollar per år, inklusive ett litet bidrag från New York State Schools program för skattelättnader (trots att det programmet har ett inkomsttak på 500 000 dollar). Problemet med Trumps skatteflykt är inte att han – som många rika människor – betalar mindre skatt än resten av oss. Det är att skatterna är ett av de sätt samhället har att ta tillbaka det som kapitalisterna tar från arbetarna. Genom att undvika skatter och samtidigt få bidrag lägger Trump ytterligare ett mer övergripande lager av stöld till sin affärsmodell.

Stulen mark

Att expropriera mark är en annan praktik som Donald lärde sig av sin pappa. En viktig del av Fred Trumps affärsmodell var ”stadsförnyelse”. Detta program gjorde det möjligt för regeringen att ta över och riva fastigheter med hjälp av tvångsköp, och sedan överlämna marken till sina sponsorer för att bygga ny bebyggelse. För att fullborda Trumps största projekt – Trump Village på Coney Island – var delstaten tvungen att vräka nästan 1 000 familjer, många av dem afroamerikaner. Marken var i själva verket reserverad för ett fackföreningslett bostadsprojekt, men Fred utnyttjade sina politiska välgörare för att bromsa detta projekt tills staden gav honom hälften av marken och en lönsam skattebefrielse.

Alldeles i närheten byggde Ku Klux Klan-sympatisören Fred Trump Beach Haven Apartments, ett segregerat bostadsområde om vilket Woody Guthrie skrev sången ”Den gamle Trump”. (”Jag antar att den gamle Trump vet precis hur mycket rashat han ställde till i

människors hjärtan när han drog denna hudfärgsgräns med sitt projekt för artonhundra familjer.”) Detta är vad Donald Trump har ärvt.

Den yngre Trump försökte med tvångsköp, men utan större framgång. Det är välkänt hur han försökte avlägsna en äldre husägare från sitt hem i Atlantic City för att bygga en parkeringsplats, men domstolen stoppade honom. Ungefär samtidigt försökte han med en liknande plan i Bridgeport, Connecticut, där han hoppades kunna vräka fem företag för att bygga ett turistkomplex på stranden. Ännu en gång slarvade han bort godkännandeprocessen.

Även om Trump misslyckades med att stjäla privat mark så har han blivit riktigt bra på att privatisera offentlig mark. Den mest berömda händelsen är när han la beslag på skridskobanan i Central Park. Rinken hade varit stängd mellan 1980 och 1986 efter ett ödesdigert (om än välment) experiment med alternativ energi. Isen ville inte frysa, vilket gav borgmästare Koch svåra bekymmer, och till slut vände han sig till stadens ledning – nu känt som stadsfullmäktige – med en plan för att ordna det.

Trump var fortfarande bitter över Kochledningens första avslag av Trump Towers skattebefrielse, och han tog nu chansen att förödmjuka borgmästaren. Enligt Kochs politiska levnadstecknare Jonathan Soffer, ”såg en entusiastisk nyliberal (Donald Trump) ett sätt att få fram ett ideologiskt budskap, att den privata sektorn var effektivare än regeringen, och erbjöd sig att ta ansvar för att bygga om rinken.” Återigen med hjälp av en av sin pappas politiska kontakter övertygade han rådet att säga nej till Kochs plan och istället betala hans företag att göra praktiskt taget samma sak, med samma tidsramar, och för lika mycket pengar.

Genom att skaffa sig fördelar från entreprenörer som ville arbeta på framtida Trumpprojekt och med hjälp av handledning från den tidigare medlemmen i Kochs styrelse, Gliedman, slutförde Trump renoveringen på bara fem månader. Hans framgångsrika svågerpolitik blev en del av segerjublet från den fria marknadens förespråkare, och enligt historikern Joshua Freeman ”hyllade media honom som förkroppsligandet av en av lärdomarna från skattekrisen (i New York 1975): låt regeringsbyråkratins träsk ersättas av det privata företagandets anda.” Rinken drivs nu som en privat koncession i parken och bidrar till Trumps enorma förmögenhet.

Trumpsenare förvärv av golfbanan i Bronx är ett ännu värre exempel på stöld av offentlig mark. Staden förvärvade området – östra delen av Point Park – 1937 för att bygga Whitestone Bridge. Under årtionden användes denna del av parken som soptipp, men borgmästare Bloombergs parkavdelning genomförde en enorm renovering för att omvandla den till en användbar offentlig park. Efter att ha lagt ut flera miljoner på uppstädning lämnade Bloombergs styrelse över större delen av parken till Trump. Staden har behållit mindre än 5 hektar sunkig ”gemensam park”, och Trumps 110 hektar stora golfbana dominerar fullständigt landskapet. För att använda anläggningen tar Trump betalt 141 dollar för vardagar och 169 för veckoslut – avsevärt mer än de golfbanor som drivs av parkavdelningen. Bara under sitt första år har den givit Trump 8 miljoner dollar i intäkter.

Utöver parkområden har Trump försökt privatisera de offentliga områdena kring Trump Tower. Atriumgården uppstod ur en stadsomfattande förändring av zonindelningen 1961, som skapade en egendomskategori vid namn ”privatägda offentliga platser”. Programmet tillät exploatörer att bygga högre än zonens begränsningar så länge de tillhandahöll öppna platser för allmänheten, antingen inuti eller utanför sina byggnader.

Den mest berömda platsen av denna sort är Zucotti Park, en gång hemort för Occupy Wall Street. Genom att göra lobbyn i Trump Tower helt tillgänglig för allmänheten fick Trump tillåtelse att bygga ytterligare 20 våningar – värda grovt räknat 530 miljoner dollar – högst upp i sin skyskrapa. Men nyligen gjorde Trump platsen praktiskt taget oanvändbar genom att ersätta dess 7 meter långa marmorbänk med en kiosk som säljer Trumps kampanjmaterial och

varor från sin dokusåpa Apprentice. Staden har dömt Trump att böta 14 000 dollar, men atriumgården har inte återställts. Under tiden fortsätter bonusvåningarna att generera hyror.

Trump's framgång hänger på påståendet att han kan sköta dessa platser mer effektivt och ändamålsenligt än någon offentlig myndighet. Men hans samverkan mellan privat och offentligt har i själva verket bara lyckats göra offentliga platser privata: de är bara öppna för betalande kunder. Även om hans argument är värdelöst så har det hjälpt honom att bli miljardär.

Trump vidhåller att han blivit framgångsrik genom eget arbete. Det har han givetvis inte: hans förmögenhet kom från hans fars stöld av arbete, skatter och mark. Donald Trump har fulländat dessa metoder och samlat ännu mer förmögenheter. Hans – och hans fars – framgång har hängt på en förmåga att övertyga först offentliga ämbetsmän och nu allmänheten att de får det bättre av att bli rånade. Det är fastighetsklantens ideologi: det som är bra för dem är bra för er, så ni ska låta dem göra vinster genom att plundra offentliga tillgångar och suga ut arbetare. Trump's politiska uppstigande kan förklaras som att hans ”statskapitalistiska” ideologi har tagit över den nationella politiken. Men förhållandet är i sanning det omvända: Donald Trump gjorde framsteg först efter att hans klass hade vunnit kriget om att upphäva samsynen efter kriget.

Ta finanskrisen 2008. Vanligtvis knyter kommentatorer samman subprimekrisen med nomineringen av Trump genom att peka på att den av lågkonjunkturen orsakade arbetslösheten gjorde Trumps löfte att ”göra Amerika stort igen” särskilt lockande. Det är förvisso sant, men det bortser från orsaken till krisen 2008: en finansialiserad fastighetsindustri köpte landet, kraschade ner det i ett dike och använde sedan de offentliga finanserna för att återupprätta sin affärsmodell. Som undertiteln till Alyssa Katz' bok vittnar om, visade krisen 2008 ”hur fastighetssektorn kom att äga oss”.

Nu försöker fastighetsbranschen – i form av Trump – härska över oss också. Hans kampanj har samlat stöd från industrin, från de gamla fastighetsfamiljerna till de nya företagsgrupperna. Hans anhängare – och kandidaten själv – lovprisar hans erfarenheter av att stjåla löner, skatter och mark som bevis på hans affärssinne och omskrutna skicklighet att sluta avtal. USA är besatt av fastigheter – från dokusåpor som visar hur man köper, renoverar och säljer bostäder till en tillväxtpolitik som likställer ökande värden på egendomar med allmänt välstånd – och Donald Trump är dess kandidat.

New York-bor som bevittnade borgmästare Michael Bloombergs uppstigande till makten 2001 känner igen denna dynamik. Som Julian Brash hävdade i Bloomberg's New York var det inte så att Bloomberg förebådade de nations-överskridande kapitalistiska klassernas och företagschefernas uppstigande i New York City, utan snarare att dessa klassers utveckling skapade de förutsättningar som krävdes för att välja honom.

Samma sak med Trump: fastighetskapitalisternas uppgång, och framgångarna för deras ideologiska tes – att tredubbelt stulna förmögenheter är gynnsamt för samhället – förbereder scenen för republikanernas kandidat. Uppgiften för socialister är inte bara att besegra Trump, utan också att ta tillbaka makten från fastighetskapitalet och bekämpa dess grepp om våra liv.

Artikel från *Jacobin magazine*, 4/8 2016.

Översättning från engelska: *Göran Källqvist*

Offensiv

Sanders väljer Clinton istället för fortsatt politisk revolution

Per Olsson, Kshama Sawant

Offensiv 13/7 2016

Den 12 juli stod det klart att Bernie Sanders ger sitt stöd till Hillary Clinton. Av Kshama Sawants artikel att döma, som är skriven innan Sanders "lovade göra allt för att Hillary Clinton ska bli nästa president" och som återges under denna artikel, har gårdagens besked länge legat i luften. Därav titeln "Bortom Sanders – för ett nytt arbetarparti".

Men för många av Sanders anhängare var det en kalldusch.

– Ingenting i hela världen kan få mig att rösta på Hillary Clinton, sa till exempel Gary Frazier, koordinator för organisationen Black Men for Bernie, till CNN när beskedet kom.

"Att Sanders har omfamnat sin forna rival och nu beskriver henne som frände i kampen har fått nätet att översvämmas av besvikna kommentarer. Sorgen och besvikelsen märkes inte minst på den faceboksida där Sanders besked under rubriken 'Alltid framåt' möttes av responsen 'Aldrig Hillary'", rapporterade New York Times som också citerar vad en av Sanders supportrar skrev: "Senator Sanders, du krossade mitt hjärta och svek vänstern".

Trots besvikelsen ser det dock ut som att merparten av Sanders anhängare till sist "som det minst onda" ändå kommer att rösta på Demokraternas kandidat Clinton i presidentvalet för att stoppa högern och Donald Trump.

Det var också med att vi "måste förenas för att stoppa Trump" som det främsta argument som Sanders manade till samling bakom Clinton. Det andra argumentet var att han enligt egen utsago har lyckats få en rad av sina krav inskrivna i Demokraternas valplattform. Även om så är fallet till viss del är det långt ifrån några bindande löften som Sanders har fått. Flera av hans krav har heller inte fått plats i valplattformen, exempelvis nej TTIP-avtalet och krav på allmän sjukförsäkring, Demokraternas valplattform säger ja till TTIP och nej till allmän sjukförsäkring.

Mycket har skrivits om att det demokratiska partiets etablissemang har gått Sanders till mötes och skrivit in kravet på 15 dollar i timmen som minimilön och åtminstone en viss avskrivning av studieskuldena, men inte utan reservationer och vad gäller 15 dollar i timmen finns det ingen tidtabell, utan vad som står är det ska genomföras i sinom tid ("over time"). Dessutom: Vad som står i en valplattform är en sak – vad partiet ämnar genomföra är en annan. Inte heller är det genom att ge sitt stöd till Clinton som Sanders kan fortsätta den "politiska revolution" som han ville starta genom att ställa upp i Demokraternas primärval. Den politiska revolutionen måste söka andra vägar, bortom Demokraterna och Sanders.

Demokraterna är ett rakt igenom kapitalistiskt parti och ett extremt toppstyrt parti utan medlemmar. Sanders själv blev många gånger offer för partiets totala brist på demokrati och topparnas maktfullkomlighet. Wall Street har inget att frukta från Demokraterna och det är ingen tillfällighet att även direktörer, som är kända Republikaner, är beredda att ge sin röst till Clinton, enligt en artikel i Wall Street Journal den 23 juni.

Ingen kandidat är så mycket etablissemang som Clinton och det förklarar den djupa misstro som finns mot henne, särskilt bland unga. Opinionsundersökningarna har också visat att Sanders skulle ha större chans att besegra Trump än Clinton.

Att Clinton är ett med etablissemang spelar Trump i händerna som kan porträttera som den enda anti-etablissemangskandidaten.

Hotet från högern måste stoppas. Men det kan inte bara göras i ett val och med Demokraterna som verktyg.

I presidentvalet finns nu bara en kandidat som står vid sidan av det borgerliga etablissemang och med ett program för att fortsätta den politiska revolutionen och det är De Grönas Jill Stein. Därför kommer Socialist Alternative, som Kshama Sawant förklarar i artikeln nedan, ge sitt stöd till hennes kandidatur och samtidigt fortsätta kampanja för 15 Now, som fick sitt

verkliga politiska genombrott genom Socialist Alternatives och Kshama Sawants valseger i Seattle 2013, och ett nytt parti.

Bortom Bernie: För ett nytt arbetarparti

Sedan Kaliforniens primärval den 7 juni har den historiska och omvälvande rörelsen runt Bernie Sanders kampanj fortsatt att trotsa kraven från det politiska etablissemanget samt omvandlats till ett sökande efter en väg framåt. Efter en kraftfull årslång masskampanj på den fientliga terräng som det riggade primärvalen är står den politiska revolutionen vid ett vägval.

Perioden efter primärvalet i Kalifornien började med en revolt efter att nyhetsbyrån AP hade utsett Clinton till Demokraternas vinnare. Timmarna och dagarna efter företagsmedias attacker mot Sanders och omröstningsresultatet kom en våg av ilska, framför allt på sociala medier, som åter visade på Sanders supportrar förkastande av etablissemangets krav på kapitulation.

Namninsamlingen som Movement4Bernie och jag själv lanserade för två månader sedan, som uppmanade Sanders att ställa upp som oberoende kandidat eller som kandidat för De Gröna, fick ett rejält uppsving. Antalet underskrifter tredubblades på bara några få dagar med inledningsvis 1 000 underskrifter i timmen och har nu nära 125 000 underskrifter.

En stor debatt råder bland miljontals supportrar till Sanders, vilket ger en enorm möjlighet för vänstern att lyfta behovet av ett politiskt alternativ till Demokraterna. Det är därför som Movement4Bernie och Socialist Alternative (CWI:s sympatisörer USA) organiserar en rad möten runtom i landet med rubriken ”Bortom Bernie: Vi behöver ett parti för de 99 procenten”. Dessa forum mobiliserar till största möjliga protester vid Demokraternas nationella konvent och skapar utrymme för en bredare debatt om vägen till en politisk revolution.

Mitt meddelande på dessa evenemang kommer att vara tydligt: Om Bernie vägrar att bryta med Demokraterna borde vår rörelse stödja Jill Stein (De Gröna) som det starkaste vänsteralternativet i presidentvalet och använda resten av året till att lägga grunden för ett nytt politiskt alternativ baserat på protesterörelser.

Tyvärr pekar Bernies tal en vecka efter Kalifornien mot ett annat håll. Även om han vägrade att formellt ge sig och åter slog fast att hans intention är att ta med sig den politiska revolutionen in till Demokraternas konvent den 25-28 juli, gav han också beskedet om att han kommer börja avsluta sin kampanj. Hans plan om att utmana Philadelphias nominering utelämnades och han tog ytterligare steg mot Hillary Clinton då han sa att han ser fram emot att jobba tillsammans med henne för att förändra Demokraterna.

Tal av Bernie sedan dess har ytterligare utvecklats den förändringen i tillvägagångssättet. Det har börjat en process som utan tvekan har fått en del supportrar till Sanders att överväga Wall Streets favoritkandidat Hillary Clinton.

Men uppresningen är långt ifrån dämpad. En opinionsundersökning gjord av Bloomberg Politics den 14 juni visade att knappt hälften av Sanders supportrar är beredda att rösta på Hillary. Även om den opinionsundersökningen utelämnade De Grönas kandidat Jill Stein visar den senaste opinionsundersökningen som inkluderar henne att stödet för henne har ökat med 7 procent på riksplanet.

Jill Steins plattform har många likheter med Sanders. Hon står för allmän sjukvård åt alla, en minimilön på 15 dollar i timmen i hela landet, en snabb övergång till förnybar energi och ett stopp på massfängslandet. På vissa sätt går hon ännu längre än Sanders då hon till exempel står för att studieskulderna ska upphävas helt snarare än att reducera dem – vilket är helt korrekt.

Hennes kampanj och De Gröna har också politiska svagheter, och jag håller inte med dem om allt, men det finns ingen tvekan om att Stein förtjänar största möjliga stöd från Sanders supportrar. Om en stor del av vår rörelse kan stå emot det ökade trycket att sluta upp bakom Clinton och istället lägga sin energi i Steins kampanj kan det sätta igång en utveckling mot en mycket större motståndskamp och lägga grunden för bygget av ett nytt parti för de 99 procenten.

Vi behöver också bemöta och besvara den genuina rädslan som råder bland folk om att man ”måste rösta på Clinton för att stoppa Trump”. Vi vet att vi står emot årtionden av propaganda som har attackerat oberoende politik och slagit fast att progressiva måste ”rösta blått, oavsett vad” [Blått är Demokraternas partifärg, medan rött är Republikanernas färg / Offensiv]. Vi behöver på ett sympatiskt sätt förklara varför man bör stödja Stein, varför det behövs ett nytt massparti för de 99 procenten och varför en röst på Clinton underminerar vår politiska revolution.

Men vi bör inte överdriva eller skada våra egna argument genom att säga saker som att ”Clinton är värre än Trump” eller att det inte finns ”någon skillnad” eller ”spelar någon roll” om Trump vinner. Vi måste tackla ”det mindre onda” på ett genuint och politiskt sätt genom att bemöta de strategiska frågorna – att högern är det verkligt nödvändiga att besegra.

Men som Socialist Alternative har sagt långt innan årets presidentvalskampanj drog igång: Om vi vill besegra högern kan vi inte göra det genom att stödja nyliberala företagspolitiker i Demokraterna. Fram tills vi har byggt ett organiserat vänsteralternativ är det politiska vakuumet vidöppet för alla att dra nytta av, och etablissemangen kommer att försöka fylla det vakuumet igen.

Att kollapsa vår rörelse bakom en nyliberal politiker från Demokraterna som Hillary Clinton skulle sabotera den politiska revolutionen, överge det otroliga momentumet och energin vi har byggt upp under det senaste året och skulle i slutändan stärka högerpopulisterna. Det skulle kasta mer bränsle på elden på grund av den genuina ilskan bland medel- och arbetarklassen mot tvåpartisystemet och den uppenbara proföretagspolitiken som på ett förvrängt sätt har lagt grunden för Trump från första början.

Vi måste erbjuda ett tydligt proarbetaralternativ. Den viktigaste uppgiften kommer att bli att bygga en kraftfull massrörelse av arbetare och unga som kan ta kamp för våra intressen och mot det katastrofala systemet som stavas kapitalism. Occupy Wall Street, Fight for 15 och Black Lives Matter visar alla vad som är möjligt, vi behöver nu ta kampen till en högre nivå och på en mycket större skala.

Men vi kan inte ignorera presidentvalskampanjen under ett valår. Konkret betyder det att fortsättningen på den politiska revolutionen efter Sanders är att stödja Stein. Om vi ska bryta stryppgreppet från företagspolitiken och få ett slut på den ekonomiska och miljömässiga katastrof som de skapar måste vi vanligt folk bygga ett nytt massparti – ett parti för de 99 procenten. Detta är inte valfritt. Vi kommer aldrig vinna det vi kämpar för utan vår egna politiska organisation som kämpar med oss snarare än mot oss. Hade det inte varit för uppbackningen av min organisation skulle jag aldrig ha blivit vald och återvald som socialist i Seattle, eftersom Demokraterna har stått emot mig varje steg på vägen.

De nästföljande fem månaderna erbjuder ett historiskt tillfälle att bygga på vad vi har startat och ta ett stort steg mot att organisera de progressiva krafterna beredda att ta nästa steg. Vi har helt enkelt inte råd att låta detta gå till spillo. Vi kan inte bara kämpa mot Clinton och Trump, vi måste också vara tydliga med vad vi kämpar för.

Vi behöver ett parti som, likt Bernie, vägrar ta emot pengar från big business, som står upp mot storbolagen och liar sig med olika kamprörelser. Ett parti med genuina demokratiska strukturer med ett bindande plattform och ett modigt, kämpande socialistiskt program som

baserar sig på solidaritet och behoven av de 99 procenten. Som står upp för arbetare, unga, hbtq-personer, färgade, kvinnor, fattiga och alla förtryckta.

Ett sånt parti skulle behöva ett aktivt medlemskap som håller sina ledare ansvariga och med möjligheten att demokratiskt avsätta dem. Det borde inkludera deltagandet av andra mindre partier, som De Gröna och Socialist Alternative, som skulle kunna ansluta sig och föra fram sin politik inom partiet samtidigt som man hjälper till att bygga partiet.

Det är precis såna slags massarbetarpartier som har lett fram till verkliga framgångar för vanligt folk där de har funnits. Bernie har ofta refererat till hur program som socialiserad medicin, gratis högre utbildning och betald föräldraledighet har införts i så gott som alla andra större länder. Detta är sant, men detta kom inte ur tomma intet. De vanns till största del på grund av att arbetarklassen förkastade storföretagens dagordning och organiserade egna politiska partier. Inga genuina framgångar äger rum för arbetare under det ruttna kapitalistiska systemet utan en mäktig strid – och för det är vår organiserade politiska självständighet avgörande.

Demokraternas nationella konvent i slutet av juli kommer att vara avgörande för vår rörelse. Detta kommer att vara ett enormt tillfälle att organisera folk till att stå upp mot ledarskapet inom Demokraterna och bygga stöd för Jill Stein, om vi använder det på ett effektivt sätt. Att organisera till ett stort deltagande i Philadelphia, idealt med stora walk-outs från Demokraternas nationella konvent självt, kan vara en kraftfull aktion i att föra vår rörelse framåt.

”En historisk chans att bilda ett nytt vänsterparti i USA” Ökat stöd för Jill Stein efter Demokraternas konvent

Jonas Brännberg

Offensiv 10/8 2016

Till miljontals amerikaners besvikelse gav Bernie Sanders, Hillary Clintons utmanare i Demokraternas primärval, sitt direkta stöd till Clinton under det laddade konventet i Philadelphia i juli. För Socialist Alternative (CWI:s sympatisörer i USA) och tiotusentals andra som involverat sig politiskt för första gången runt Sanders för en ”revolution mot miljardärsklassen” är frågan nu hur rörelsen ska gå vidare.

På demokraternas konvent, som fastställde Clinton som demokraternas kandidat, blev de olika vägarna framåt tydliga. Bernie Sanders gav inte bara sitt tydliga stöd till Clinton, utan signalerade också till sina supportrars besvikelse att han skulle spela en roll i hennes presidentvalskampanj.

Samtidigt organiserade hundratals Sanders-delegater på konventet en utmarsch i protest mot valfusk under primärvalen, Clintons kopplingar till Wall Street och hur hela det Demokratiska partiet via Wikileaks har avslöjats med att kampanja för Clinton och göra allt för att sabotera Sanders kampanj.

Redan innan konventet hade Socialist Alternatives kommunfullmäktigeledamot i Seattle, Kshama Sawant, startat en namninsamling som till slut samlade in 125 000 namn och som uppmanade Sanders att, om han förlorade mot Clinton, ställa upp som oberoende kandidat eller tillsammans med De Grönas kandidat Jill Stein.

Steins kandidatur stärktes ordentligt under Demokraternas konvent. Av de uppemot 700 delegater som deltog i olika utmarscher från konventet valde flera att öppet ge sitt stöd till Jill Stein, som själv deltog i protester utanför konventet. Till skillnad från Hillary Clinton liknar Jill Steins program Sanders. Hon stödjer liksom Sanders en minimilön på 15 dollar i timmen, motstånd mot TPP och TTIP och en allmän sjukförsäkring.

Dessutom vill hon se en snabb omställning till förnybar energi, avskriva studentlån samt är mycket mer kritisk mot USA:s militaristiska utrikespolitik än Sanders. Detta kan jämföras

med Clinton, som har gett sitt stöd till fracking och till Bill Clintons nedmontering av välfärden, suttit i Wal-Marts styrelse och varit en aktiv del av USA:s krigspolitik som utrikesminister.

Resultatet är att Clinton, tillsammans med republikanernas Donald Trump, är de mest impopulära presidentkandidaterna någonsin. Deras enda styrka i sina kampanjer är hotet att deras motståndare ska vinna. Men trots en enorm hets mot ”Sandernisterna” från media, politiker och även Sanders själv att stödja Clinton mot Trump kan fortfarande knappt hälften inte tänka sig att rösta på Clinton.

Det halmstrå som används är att Sanders har fått med 15 dollar-kravet i konventets ”plattform”. Kravet har dock ingen tidsplan och hela plattformen är inte bindande, utan det är tvärtom mer regel än undantag att plattformens löften sviks innan bläcket har hunnit torka. Socialist Alternative, som både har deltagit i Sanders kampanj via den oberoende organisationen Movement4Bernie och som deltog i protesterna under demokraternas konvent, har med kraft kritiserat Sanders senaste steg som cyniskt nog innebär att ”Sandernisterna” uppmanas att ge sitt stöd till just det etablissemang de har velat revoltera mot. De har nu döpt om *Movement4Bernie* till *MovementForThe99%* och stödjer Jill Steins kampanj.

”**Det är den massiva** ilskan mot att storföretagens politik har genomförts av etablissemang som Hillary helt korrekt ses som en del av det som har skapat grunden för Trumps uppgång. (...) Strategin att stödja ’det mindre onda’ har varit en katastrof för 99 procent av befolkningen. (...) För att besegra högern måste vi bygga en stark, enad rörelse och ett nytt parti för de 99 procenten”, skrev Kshama Sawant när Socialist Alternative lanserade sitt stöd för Jill Stein.

Sanders kapitulation för etablissemang är ett bakslag, men fortfarande finns ett historiskt tillfälle till en verklig utmaning underifrån av det av storföretagen dominerade tvåparti-systemet.

Proletären

”Det är nog nu!” – strejk på Trumpkasino i Atlantic City, USA

Anders Wiklund

Proletären 11/8 2016

Arbetarna på kasinot Trump Taj Mahal i Atlantic City, USA, har fått nog. I sex veckor har de strejkat för skäliga löner, pensioner och sjukförsäkringar. Proletären träffade en av strejkvakterna utanför kasinot.

Vid den berömda strandpromenaden i kasinostaden Atlantic City tornar Trump Taj Mahal upp sig bredvid konkurrerande kasinoskrapor. Tills nyligen var kasinot ett av presidentkandidaten och miljardären Donald Trumps fastighetskomplex men idag ägs det av Carl Ichan, personlig vän till Trump och påtänkt finansminister vid en eventuell seger för Trump i presidentvalet.

Sedan sex veckor tillbaka har strandpromenadens turister mötts av ett nytt inslag utanför de pråliga portarna till Trump Taj Mahal. Här pågår en strejk och ingen kan undgå att lägga märke till arbetarna som marscherar med slagord, skyltar och trummor i en så kallad picket line, strejkmanifestation, på strandpromenaden.

Ruth Ann Yee, talesperson för de strejkande arbetarna, berättar.

– Jag har jobbat här på Taj i tio år, vi strejkar för att Carl Ichan för 22 månader sedan tog ifrån oss vår sjukförsäkring. Han tog våra pensioner och våra betalda raster samt vår enda vecka betald semester. Du vet, vi har inte haft en löneökning här på årtal men ägarna har berikat sig. Vi har fått 80 cent mer totalt på de tio år jag har jobbat här. 80 cent! Det är galet.

• **Vilka är era krav i strejken?**

– Så här är det grabben, de här kasinona tjänar pengar. Vi begär inget orimligt från dem, vi begär bara det vi är värda. Det som vi har blivit lovade sen årtal tillbaka.

– Alla andra kasinon har avtal som ger skäligt betalt, sjukförsäkring och betalda raster. Varför ska vi acceptera att behandlas som Ichans styvbarn? Samma ägare – samma anställningsvillkor! Samma avtal!

• **Hur många är ni som deltar i strejken?**

– Vi är tusen arbetare på det här kasinot som strejkar. Av totalt 2200 anställda, vi är 96 procent av medlemmarna som deltar i strejken. Resten är jävla scabs [svartfötter/strejkbrytare].

• **Du blir upprörd av att bara nämna svartfötter. Hur är stämningen mellan de strejkande och svartfötterna på kasinot?**

– Jag tål dem inte och det är ganska konfrontativt. Jag har en jävla svartfot på min gata, häromdagen gick jag ut på verandan i min fackföreningströja och hon började svära åt mig. Vad ska jag säga? Jag besvarar inte henne men ändå måste hon bete sig illa.

– Men det är sådana de är. Men enigheten är stark mellan oss som strejkar och vi kommer att vinna detta.

• **Hur skulle du beskriva stämningen hos de strejkande?**

– God, mycket god! Vi är väldigt eniga. Du vet grabben det här är 36:e dagen vi är här ute. 24 timmar om dygnet går vi skift i demonstrationen. Vi har folk i tältet som snackar med förbipasserande och talespersoner som pratat med journalister från hela världen.

– Vi stannar här tills vi får det vi vill ha. Det är nog nu! Ichan har hotat att stänga kasinot. Stäng då! Vad har vi att förlora mer? Det är en svinstia därinne, vi kan inte gå tillbaka till sådana förhållanden. Det räcker nu.

• **Hur ser opinionen hos allmänheten ut? Har ni stöd från folk?**

– Vi har fått mycket medial uppmärksamhet och med det en hel del stöd. Men vi vill uppmana folk att komma ner hit till oss och visa sitt stöd. Komma fram och snacka med oss och om man vill göra något praktiskt lämna lite mat och vatten till strejkvakterna och de som går skift i vår picket line. Det går även utmärkt att lämna ett ekonomiskt bidrag till vår kassa.

– Att ni uppmärksammar vår kamp i Sverige är jätteviktigt för oss. Vi är många arbetare som kämpar för våra rättigheter världen över, vi är inte ensamma.